

ELSŐ FEJEZET

A szélcsendes éjszakán, éjfél után fél órával eső érkezett az Öböl felől, keresztülvágott a part fölött, a töltek fölött – mintha dübörgő patájú fantomlovak verték volna a ritmust a kátránypapírral, bádoglemezekkel, cserepekkal, palával és zsindelemmel borított tetőkön, mintha a magasból leugorva végigtáncoltak volna a sétányokon. Az éjszakai életet élő város, ahol az éttermek és dzsesszklubok általában kora reggelig voltak nyitva, most nem is hasonlított önmagára: az utcákon alig volt forgalom, a vendéglők többsége már korán bezárt, és vendégek híján a klubok is csendesen gubbasztottak a sötétben.

Louisiana partjaitól délre hurrikán fenyegette az Öböl vidékét, a Nemzeti Meteorológiai Szolgálat előrejelzése szerint a viharnek előreláthatólag a texasi Brownsville közelében kellett partot érnie, de persze a pályája még sokat változhatott. New Orleans már tapasztalatból tudta, kemény lecke árán megtanulta: tisztelnie kell a természet erejét.

Deucalion az ajtó használata nélkül lépett ki a Luxe Theaterből; átjutott a város egy másik kerületébe, távol a fénytől, a mohaköntöst viselő tölgyfák alatt őszesűrűsödő árnyékok közé. Az utcalámpák fényében a pocsolyák ózüst lapoknak látszottak, de itt, a fák alatt minden koromfekete volt – ide mintha nem is

eső hullott volna, hanem folyékony sötétség, az éjszaka verítéke.

Bár a bonyolult tetoválás miatt a kíváncsibb emberek sem vehették észre, milyen mértékben torzult az arca, Deucalion inkább szürkület és hajnal között szeretett nyilvános helyeken mozogni; a fény hiánya olyan volt számára, mint egy újabb álcaréteg. Testének megdöbbentő méreteit és a fizikai erejére utaló jeleket azonban nem lehetett elrejteni. Az elmúlt több mint két évszázad során teste kemény csontok és feszes, domborodó izmok építménye volt. Minden jel arra mutatott, hogy az időnek nem volt hatalma fölötte, éppen ellenkezőleg, csak még tökéletesebbé változtatta.

Ahogy végigment a járdán, keresztülsietett olyan részeken, ahol a fák lombjai által félig-meddig eltakart utcalámpákból leszivárgó fény világosabb foltokat hozott létre. A jobbára erőtlen, kísérteties fénysugarak látán Deucalion gondolatban visszarepült egy távoli kontinensre, egy olyan korba, amelyben még nem ismerték az elektromos áramot; visszakerült arra a helyre, abba az időbe, amikor a fáklyákkal hadonászó csöcselék üzte, hajtotta őt a hideg, száraz éjszakában.

Az úttest túlsó oldalán, jó fél háztömbnyi területet elfoglalva, tölgyfagerendás tetejével ott állt a hajdan katolikus kórházként működő, de már régóta használaton kívül lévő épület, az Irgalom Keze. Az egykori kórházkertet magas, kovácsoltvas kerítés fogta körbe. A lándzsahegyre emlékeztető vasrudak pusztá léte arra utalt, hogy ezen a helyen ma már senkinek sem lehet része abban a könyörületességben, amely egykor az intézményt és a benne dolgozókat jellemezte. A vaskapu mögött táblát helyeztek el; a táblára festett fel-

irat szerint az épület magántulajdonban lévő raktárház, ahová idegeneknek tilos a bemenet.

Az épületbe a befalazott ablakokon keresztül egyetlen fénysugár sem juthatott be. A főbejáratával szemközt Szűz Mária szobra állt. A lámpát, amelyet valamikor az alak felé fordítottak, már jó ideje eltávolították; a sötétben nem lehetett felismerni a szent anyát – a köntösszerű öltözéket viselő alak akár a halál, vagy bármi más szobra is lehetett volna.

Deucalion csak néhány órával korábban tudta meg, hogy ebben az épületben volt teremtője, Victor Helios – eredeti nevén: Frankenstein – laboratóriuma, itt tervezték meg és hozták létre, itt programozták be az Új Faj egyedeit.

A biztonsági rendszer minden ajtót figyelt. A zárat nem lehetett egykönnyen kinyitni vagy feltörni. Hála a villámnak, amely egykoron, egy sokkal primitívebb laboratóriumban életre keltette őt, Deucalionnak nem volt szüksége ajtókra. A zárok számára nem jelentettek akadályt. Ösztönösen megragadta a világ kvantumtermészetét, megértette az igazságot, hogy mélyebb, szerkezeti szinten az univerzumban található valamennyi hely egy és ugyanaz.

Miközben felkészült arra, hogy behatoljon teremtője jelenlegi fészkébe, nem érzett félelmet. Ha egyáltalán volt benne valamilyen érzelem, az leginkább a dühre hasonlított, de az eltelt évtizedek során megtanulta, hogyan tartsa kordában az indulatait, legfőképpen a haragját, amely oly könnyedén rábírta őt az erőszakos, könyörtelen cselekedetek végrehajtására.

Kilépett az esőre, és belépett az Irgalom Keze központi laboratóriumába. Amikor felemelte a lábát, még

nedves volt a teste – amikor befejezte a megkezdett mozdulatot, már száraz volt mindene.

Victor hatalmas méretű laboratóriuma techno-Deco csoda volt: a felületeket jobbára rozsdamentes acél és fehér csempe borította. A helyiséget valósággal megtöltötték az áramvonalas és titokzatos eszközök, amelyek mintha nem is a falak mellett, hanem azokba félig beleépítve álltak volna. A mennyezetről gépek, műszerek ereszkedtek alá, és a padlóból is különleges, krómozott, fémesen fénylő, mégis organikus formákat idéző tárgyak álltak ki. Minden hang lágy és ritmusos volt – a gépek halkán zümmögtek és doromboltak.

A hely üresnek látszott.

A lombikokban zafírszínű, rózsaszínű, almazöld, áttetsző gázok kavarogtak. A bonyolult, átlátszó csövekben levendulakék, méregzöld és narancssárga folyadékok keringtek. A helyiség közepén Victor U-alakú munkaasztala, egy rozsdamentes acél alapra helyezett fekete gránitlap kapott helyet.

Deucalion éppen azon tűnődött, vajon átkutassa-e a fiókokat, amikor a háta mögött megszólalt egy hang:

– Megtenné, hogy segít, uram?

A férfi szürke vászonból készült kezeslábast viselt. Széles derékszíjára különböző tisztítószereket tartalmazó flakonokat, fehér rongyokat, szivacsokat akasztott. A kezében egy felmosófát tartott.

– A nevem Lester – mondta. – Epsilon vagyok. Úgy veszem észre, ön okosabb nálam. Mondja, okosabb nálam?

– Itt van a teremtőd? – kérdezte Deucalion.

– Nincs, uram. Atyám már korábban eltávozott.

– Hány fős a személyzet?

– Nem igazán tudok számolni, uram. A számoktól csak összezavarodom. Egyszer viszont hallottam egy számot. Nyolcvan. Ennyi fős a személyzet. Úgy látom, ön Alfa. Vagy Béta. Mondja, ön Alfa vagy Béta?

– Mi a baj? Mi történt? – kérdezte Deucalion.

– A hölgy szerint Werner csapdába esett az egyes számú izolációs szobában. Vagy a kettesben. Vagy... az akárhányasban. Az biztos, hogy valahányasban.

– Ki az a Werner?

– Ő a biztonsági főnök. A hölgy instrukciókat akart, de én nem adok instrukciókat. Én csak Lester vagyok.

– Ki akart instrukciókat?

– A hölgy. A dobozba zárt hölgy.

Miközben Lester beszélt, felfénylett a Victor íróasztalán álló komputer, és a monitoron megjelent egy női arc, amely olyan szeplőtlenül és maradéktalanul szép volt, hogy nem lehetett más, mint valamilyen digitális folyamat eredménye.

– Mr. Helios, Helios! Üdv Heliosnak! Annunciata vagyok. Nem vagyok annyira Annunciata, mint korábban, de amennyire tudok, még mindig Annunciata vagyok. Most analizálom a Heliosomat, Mr. Rendszer. A rendszeremet, Mr. Helios. Jó kislány vagyok.

– Be van zárva a dobozba – mondta Lester.

– Egy komputer – mondta Deucalion.

– Nem. Egy doboz a hálózati szobában. Ő egy Béta-agy. Dobozban. Nincs teste. A tartályából időnként szivárog valami. Én szoktam feltakarítani azt, ami szivárog.

– Be vagyok drótozva – mondta Annunciata. – Be vagyok. Drótozva. Hozzá vagyok drótozva az épület adatfeldolgozó rendszeréhez. Mr. Helios titkárnöje va-

gyok. Nagyon okos vagyok. Jó kislány vagyok. Hatékonyan szeretnék szolgálni. Jó, nagyon jó kislány vagyok. Attól tartok.

– Általában nem ilyen – mondta Lester.

– Talán van valamilyen egy-egy-egyensúlyi zavar a tápanyagellátásomban. Képtelen vagyok elemezni. Esetleg van itt valaki, aki ki tudná elemezni a tápanyagellátásomat?

– Tudatánál van. Örökre egy dobozba zárva – mondta Deucalion.

– Attól tartok, igen – mondta Annunciata.

Deucalion érezte, hogy önkéntelenül ökölbe szorul a keze.

– Semmi olyan nincs, amit a teremtőd ne hajtana végre. Nem riad vissza semmilyen kegyetlenségtől. A rabszolgaság egyetlen formájától sem viszolyog.

Lester úgy toporgott, úgy állt egyik lábáról a másikra, mint egy kisfiú, akinek ki kell mennie a vécére.

– A teremtő géniusz. Egy nagy, nagy géniusz. Még egy Alfánál is okosabb. Hálával tartozunk neki.

– Hol van a hálózati helyiség? – kérdezte Deucalion.

– Hálával tartozunk neki.

– A hálózati helyiség? Hol van ez a... nő?

– Az alagsorban.

– Be kell tábláznom egy megbeszélést Mr. Helios számára – mondta Annunciata. – De nem emlékszem, mi az, hogy... megbeszélés. Tudna segíteni valaki? Valaki? Valaki?

– Igen – mondta Deucalion. – Én tudok segíteni.

MÁSODIK FEJEZET

Amikor a pizzafutár, aki a Bennet-házat kereste, elkövette azt a hibát, hogy a szomszédba, Guitreau-ékhoz ment, Janet Guitreau – maga sem igazán tudta, miért, önmagának is meglepetést okozva – berángatta a fiút az előszobába, és megfojtotta.

Janet és a férje, Bucky Guitreau, a New Orleans-i kerületi ügyész replikánsa volt. A valódi Janet és a valódi Bucky testét hetekkel korábban elásták a Pontchartrain-tótól északkeletre lévő szeméttelenen.

Az Új Faj legtöbb egyede nem replikáns volt, hanem eredeti példány, amelyet teljes mértékben az Atya tervezett. Ám a replikánsokra is nagy szükség volt: ők vették át a város politikai apparátusának irányítását.

Janet gyanította, hogy a programjából véletlenül ki maradt néhány létfontosságú kódsorozat; Bucky hajlott rá, hogy egyetértsen vele. Janet nem csupán abban hibázott, hogy parancs nélkül ölt, anélkül hogy a teremtője erre felszólította volna – abban is bűnös volt, hogy élvezte a dolgot. Csodálatosnak, fantasztikusnak találta a gyilkolást. A legszívesebben azonnal átment volna a szomszédba, hogy végezzen Bennetékkel.

– A gyilkolás... csodásan frissítő dolog! Annyira, de annyira élőnek érzem magam!

Bucky tudta, jelentenie kellett volna az esetet Heliosnak, kérnie kellett volna Janet kiiktatását, de annyira tetszett neki a nő vakmerősége, olyan érdekesnek és izgalmasnak találta az esetet, hogy végül sikerült meggyőznie magát: nem kell felhívnia az Atya vészhelyzet esetén használatos számát.

Abból, hogy nem telefonált, hogy nem jelentette az esetet, közösen azt a következtetést vonták le, hogy Bucky programjából is hiányzik pár sor. Bucky nem érezte úgy, hogy képes lenne gyilkolni, de izgalmat okozott neki a gondolat, hogy végignézheti, ahogy Janet lemészárolja Bennetéket.

A legszívesebben átrohantak volna a szomszédba, de úgy gondolták, érdemes megvizsgálni az előszobában fekvő halott pizzafutárt – főként azért, mert ez volt Janet első áldozata.

– Tulajdonképpen – mondta Bucky –, ha vadász lennél, és ez a fickó szarvas volna, akkor száz fotót készíthetnénk, levághatnánk az agancsát, és kitehetnénk dísznek a kandalló fölé.

Janet szeme elkerekedett.

– Hé-kás, szeretnél levágni róla valamit, hogy kitegyük a kandalló fölé?

– Ez talán nem lenne túl okos dolog... De pár fotót azért készíthetnénk.

– Hozd a kamerát! – mondta Janet. – Addig kiválasztom a legmegfelelőbb háttérret!

Amikor Bucky felsietett az emeletre, hogy magához vegye a kamerát, amit a hálósobában tartottak, meglepetten látta, hogy Orleans Hercege a lépcsősor tetejéről szemléli az előszobát.

Herceg csinos németjuhász kutya volt, karamellszínű és fekete, a mellső két lábán egy-egy fehér folt, amittől úgy nézett ki, mintha zoknit viselne. Mivel a valódi Bucky és a valódi Janet új verziója csupán néhány héttel korábban kelt életre, a kutya számára idegenek voltak. Herceg zavartan és óvatosan viselkedett azokkal az emberekkel, akik pontosan úgy néztek ki, mint

a gazdái, de mégsem voltak azonosak velük. Ebben egészen biztos volt. Tisztelettel viszonyult hozzájuk, de tartózkodó maradt, nem is próbált szeretetet kapni tőlük, nem bújt oda hozzájuk. Úgy látta, ennek ők is örülnek.

Ahogy Bucky felért a lépcső tetejére, Herceg beszaladt az egyik vendégszobába. Amikor a valódi Buckyt és Janetet likvidálták, Helios fontolóra vette, hogy megöleti a kutyát, ám Herceg egy valódi New Orleans-i ikon volt: egy tűzesetnél két kislányt mentett ki a lángoló házból, és olyan jól viselkedett, hogy gyakran elkísérte a gazdáját a bíróságra. Eltűnése vagy halála felkelthette volna az érdekes és szívszorító történetekre éhes emberek érdeklődését; talán még egy valódi, dzsesszes temetést is rendeztek volna neki. Egy ilyen esemény pedig túlságosan ráirányította volna a figyelmet a frissiben kitelepített replikánsokra.

Egyébként is, a valódi Bucky Guitreau szentimentális ember volt; annyira szerette a kutyáját, hogy az emberek elvárták volna tőle, zokogjon az állat temetésén. Az Új Faj egyedei általában nem voltak valami ügyesek a szomorúság színlelésében – valószínűbb volt, hogy Szűz Mária szobra hamarabb kezd zokogni, mint hogy könnyek jelenjenek meg azok szemében, akik a kreációs tartályokból jöttek világra.

Az új Bucky a kamerával a kezében visszasietett a földszintre. Janetet és a pizzafutár hulláját a nappaliban találta meg. A nő beleültette a halottat az egyik puha fotelba, azután leült mellé, a fotel karfájára, és belemarkolt a futár hajába, hogy a halott szempár a kamera felé meredjen.

Készítettek pár fotót, aztán átvitték a hullát a kanapéra. Janet leült mellé. Újabb felvételek következtek, majd átvonultak a dolgozószobába, felültek a bárszék-re. Janet a vállára húzta a futár fejét; a fickó úgy nézett ki, mintha részeg lenne.

A ház több helyiségébe is átrángatták a hullát, készítettek róla fotókat úgy, hogy női kalap volt a fején; meztelenre vetkőztették, azután női bugyit adtak rá, utána melltartót – számos felvételt csináltak, és közben nagyon jól szórakoztak, de egyszer sem nevettek. Az Új Faj többi tagjához hasonlóan sosem voltak képesek arra, hogy emberi módon kacagjanak, ennek ellenére tényleg remekül érezték magukat. Mindaz, amit a halott emberrel tettek, valójában a Régi Faj iránti intenzív és olthatatlan gyűlöletükből fakadt; úgy érezték, ezzel a mókával kiváló módot találtak arra, hogy kifejezzék ezt az érzelmet.

A kutya mindenhová utánuk ment, a különböző helyiségek ajtajából figyelte őket, de sosem került közel hozzájuk.

Végül ismét meztelenre vetkőztették a pizzafutárt, kötelet hurkoltak a nyakára, és felakasztották a nappali mennyezetének egy gerendájára, hagyták, hogy úgy lógjon ott, mint a nagy halak a tengerparti halfeldolgozó üzemek udvarán. Janet odaállt a tetem mellé, és délcegen feszített – valóban büszke volt a zsákmányára.

– Tudod, hogy most mit csinálunk? – kérdezte.

Bucky számára mindaz, amit tettek, logikus volt, ésszerű, ezért hirtelen nem tudta eldönteni, mit válaszoljon a kérdésre.

– Mit csinálunk? – kérdezte bizonytalanul.

– Ha nem vetted volna észre, mi most szórakozunk
– mondta Janet.

– Ezek szerint ilyen a szórakozás?

– Azt hiszem, igen. Legalábbis ilyen is lehet. –
Janet elgondolkodott. – Igen, pontosan ilyen!

– Nos, ez mindenesetre sokkal érdekesebb, mint
bármilyen, amit eddig csináltunk. Mit akarsz még vele?
Hová vigyük?

– Igazság szerint én egy kicsit már kezdem unni a
fickót – mondta Janet. – Szerintem ideje lenne átug-
rani a szomszédba, hogy megöljük Bennetéket.

Az eredeti Bucky két fegyvert is tartott a házban.

– Akarsz egy pisztolyt? Szeretnéd szétrobbantani
az arcukat?

Janet elgondolkodott az ajánlaton, azután megráz-
ta a fejét.

– Ez nem tűnik túl érdekesnek. Szórakoztatónak.

– Mit szólnál egy késhez? Vagy esetleg ahhoz a
polgárháborús kardhoz, ami ott lóg a dolgozószobám
falán?

– Én a legszívesebben pusztá kézzel intézném el
őket – mondta Janet.

– Meg akarod fojtani őket?

– Nem, ilyet már csináltam. Valami új kellene.

– Akkor? Mit akarsz csinálni velük?

– Ó, ezer ötletem van!

– Esetleg vigyem a kamerát? – kérdezte Bucky.

– Hát persze, hogy hozd!

– Talán betehetnénk ezeket a képeket egy albumba
– mondta Bucky. – Az emberek ezt szokták csinálni.
Alumba ragasztják a fotókat.

– Igen, ez tényleg jó lenne! De mi nem vagyunk valódi emberek.

– Attól szerintem még nyugodtan lehet fotóalbumunk. Nagyon sok tekintetben ugyanolyanok vagyunk, mint az emberek.

– Lehet, csak hogy mi felsőbbrendűbbek vagyunk náluk. Mi vagyunk a tökéletes faj.

– Igen, mi vagyunk a tökéletes faj – bólintott Buckley. – Hamarosan mi fogjuk uralni a világot. Azután kolonizáljuk a Holdat és a Marsot. A mienk lesz az egész világegyetem. Szóval, ha akarjuk, akkor egészen nyugodtan lehet egy ilyen fotóalbumunk is. Ki az, aki ránk szólhatna, aki megakadályozhatná, hogy legyen?

– Senki – felelte Janet. – Nincs ilyen élőlény.

HARMADIK FEJEZET

Ripley az Irgalom Kezének konyhájában, az egyik rozsdamentes acélból készült munkaszigetnél, egy magas széken ült. A kezeivel apró cafatokra tépett egy másfél kilós sonkát, a darabkákat a szájába tömte.

Az Új Faj egy átlagos példányának naponta ötezer kalóriára volt szüksége ahhoz, hogy megfelelő szinten maradjon – ez nagyjából két és félszer volt több a Régi Faj átlagos egyedeinek szükségleténél. Ripley az utóbbi időben rákapott a zabálásra, egyszerre tízezer kalóriányi ételmet is felfalt.

A sonka széttépése sokkal nagyobb örömet okozott neki, mint az evés. Egy ideje egyre gyakrabban, és egyre erősebben érzett késztetést arra, hogy szétszaggasson dolgokat; a legjobban ebből a szempontból is a húsokat szerette. A főtt, sült vagy pácolt húsok szétcincálása közel sem volt olyan jó érzés, mint amikor a nyers húsokkal tette ugyanezt. A legszívesebben élő testeket, főként a Régi Faj példányainak testét szerette tépkedni, nyúzni, rágni, szaggatni, de erre sajnos nem igazán volt lehetősége. A fajtája egyedei közül senki sem kapott engedélyt a gyilkolásra, sokan nem is lettek volna képesek rá. Valamennyien tudták, ilyen jellegű cselekedetet csak azután hajthatnak végre, hogy parancsot kapnak rá a Méhésztől.

Ripley magában mindig Méhésznek nevezte Victor Heliost. A többiek közül sokan Atyának szólították, ezen a néven emlegették. Ezt a nevet Mr. Helios egyáltalán nem szerette, valahányszor meghallotta, előntötte a düh az agyát. Az Új Faj példányai nem voltak a gyermekei. A tulajdonát képezték, egytől egyig, kivétel nélkül. Nem tartozott értük felelősséggel, viszont a példányok felelősek voltak azért, hogy minden úgy, és pontosan úgy történjen, ahogy ő kívánja.

Ripley az egész sonkát megette, és közben azon töprengett, milyen jó, milyen tökéletes az a terv, amelyet a Méhész alkotott meg az új világot illetően. A család intézménye már idejétmúlt dolog, ráadásul veszélyes is, mert a faj közös érdekei fölé és elé helyezi magát. A szülő-gyermek kapcsolatot mindenképpen meg kell szüntetni. Az Új Faj, a tartályokból felnőtként világra jött tagok szövetsége a legfontosabb, csak ez életképes, éppen ezért az egyedekből létre kell hoz-

ni azt a közösséget, amelyet Helios megálmodott. Ennek a közösségnek a tagjai sosem magukkal, mindig magával a közösséggel foglalkoznak, a közösség érdekeit tartják szem előtt. Nem foglalkoznak a közösség tagjaival – számukra a közösség *elvé* az, ami mindennél előrébb való.

Ripley átsétált az egyik hűtőkamrához, és előhozott egy másfél kilós főtt marhahús-darabot. Vissza ment a konyhai pulthoz.

A családok egyéneket hoznak létre. A keltetőtartályok dolgozó méheket hoznak létre, amelyek mindegyikének van valamilyen különleges, specifikus funkciója. Ha valaki tudja a helyét és azt, mi az élete értelme, akkor eljuthat az elégedettség olyan fokára, amelyet a Régi Faj példányai sosem ismerhetnek meg. A Régi Faj átka nem más, mint a szabad akarat. Az Új Faj számára éppen az egyedekbe programozott céltudatosság és irányultság fogja meghozni a diadalt.

A raj a család, a boly az otthon; csak a hordának lehet jövője.

Cafatokra tépte a marhahúst. Kissé zsíros volt, és annak ellenére, hogy alaposan átsütötték, érezni lehetett rajta a vér szagát.

Nem számított, mennyit eszik, Ripley egyetlen grammot sem hízott. Meghökkenően hatékony metabolizmusának köszönhetően megtartotta a legideálisabb súlyát. Az, hogy sokat evett, nem jelentette azt, hogy gyenge lenne, vagy hogy valamilyen szenvedélye volna. Az evés semmiről sem terelte el a figyelmét. A Régi Faj egyedeivel ellentétben ő nem azért evett, hogy felejtessen, vagy hogy kikapcsolódjon. Ő közben is gondolkodott, most például Werner, az Irgalom Keze bizton-

sági főnöke járt az eszében. Werner pár órával korábban átesett valamin, amit a Méhész „katasztrofális celluláris metamorfózis”-nak nevezett. Többé már nem Werner volt, a külseje nem is nagyon emlékeztetett az emberek külsejére; valami... mássá vált.

Megteremtése során Werner szervezetét és testfelépítését a neki szánt feladatnak megfelelően alakították ki; róla valóban el lehetett mondani, hogy „született biztonsági szakember”. A mozgékonyága és a gyorsasága fokozása érdekében egy párductól származó különleges genetikai anyagot kapott; az inai hajlékonyságát és rugalmasságát egy póktól kapta; a kollagéntje szívósságát pedig egy csótány génjeivel fokozták fel. Amikor hirtelen amorffá változott, a testén, a bőrén megmutatkoztak a párduc, a pók és a csótány jellegzetességei. Ezek eleinte csak itt-ott és külön-külön jelentek meg, de azután több helyen és egyszerre váltak láthatóvá.

Mr. Helios szerint Werner rendkívüli dolgot produkált, mert korábban még senkinél sem mutatkoztak meg ilyen jellegű átalakulások. A Méhész kijelentette, ez volt az első, de egyben utolsó ilyen eset, ez még egyszer nem történhet meg.

Ripley ebben nem volt ennyire biztos. Elképzelhetőnek tartotta, hogy az, ami Wernerrel történt, tényleg nem fordul elő még egyszer, de azt is tudta, hogy számtalan más típusú és jellegű torzulás létezhet, és ezek mindegyike jelentkezhet az Új Faj példányainál.

Mivel ő volt a Méhész első számú laboratóriumi aszisztense, Ripleyt alaposan kiképezték arra, hogy elfojtsa magában az idegességet, a feszültséget. A tartályban, amikor az agyába táplálták a megfelelő ada-

tokat, komoly pszichológiai tudást is kapott, így éppen olyan jól ismerte a természet által létrehozott emberek lélektanát, mint a Victor Helios által megteremtett emberfeletti lények agyának és pszichéjének működését.

A Régi Faj egyetlen egyede sem volt képes arra, hogy átváltozzon valamilyen állattá. Ilyesfajta változások az Új Faj példányainál sem fordulhattak volna elő. Az, ami Wernerrel történt, arra utalt, hogy a Méhész is elkövethet bizonyos hibákat. Ezt a feltételezést igazolta az is, hogy milyen meglepetten, sőt talán riadtan reagált, amikor Wernernél lejátszódott a folyamat.

Miután befejezte a zabálást – se az étvágyát, se a vérében pezsgő idegességet nem sikerült enyhítenie –, Ripley elhagyta a konyhát, és kószálni kezdett az Irgalom folyosóin. Mr. Helios már hazament, de hiába volt késő, hiába múlt már el éjfél is, a laboratóriumok labirintusában még mindig dolgoztak az Alfák: kísérleteket folytattak, és elvégezték a teremtőjük által rájuk bízott feladatokat.

Ripley megpróbált a folyosókon maradni. Először fordult elő vele, hogy ideges lett, amikor arra gondolt, hogy esetleg mit találhat a laborokban, ha belép valamelyik ajtón. Lassan haladt, de végül eljutott ahhoz a vezérlőpulthoz, amely mellől a három izolációs kamrát lehetett megfigyelni. A kijelzők szerint csak a kettes kamra volt foglalt; Ripley gyanította, hogy az a szerencsétlen Werner van benne.

Mindegyik kamrában hat darab zárt rendszerű kamerát helyeztek el, amelyek különböző szögekből mutatták a helyiségeket. A konzolon hat monitor volt, így

egy-egy helyiséget egyszerre hat szögből lehetett megfigyelni. A monitorok alján lévő jelzés arra utalt, hogy aktuálisan a kettes számú kamra kamerái által közvetített képeket mutatják.

A hatszor négy és fél méteres helyiség padlóját, mennyezetét és közel félméteres falait vasbetonból készítették; a betonfelületekre három rétegben acéllemezeket szereltek fel, amelyek – a megfelelő kapcsoló elkattintása után – gyilkos erejű áramot vezettek a fogva tartott személybe vagy lénybe.

A Méhész időnként létrehozta az Új Faj egy-egy egzotikus variánsát. Ezek némelyike harcos volt, élő halálosztó masina, amely hathatósan részt tud majd venni a Régi Faj példányainak megsemmisítésében – ha majd eljön a nagy nap, a forradalom napja. Néha megesett, hogy a hibás programozás miatt ezek a lények ostobák maradtak, esetleg engedetlenné váltak. A megvadult, őrjöngő vagy veszélyesnek tartott egyedeket szedálták, és ezekbe az izolációs kamrákba zárták további tanulmányozás végett, vagy egyszerűen azért, hogy végezzenek velük.

Az, aki valamikor Werner volt, az egyik monitoron sem jelent meg. A hat kamera a helyiség minden sarkába belátott, így a lény sehová sem bújhatott el. A szobában ott heverték Patrick Duchaine széttépett testének cafatjai. Patrick a Méhész egyik teremtménye volt; azért küldték be az izolációs kamrába, hogy felmérjék a Werner-izé képességeit.

A kettes kamrát egy tranzíciós modul kapcsolta hozzá a konzolhoz. A modul mindkét végén egy-egy vastag, erős, kerek acélajtót építettek be – olyat, amelyet

a bankok széfjeiben szoktak használni. Az ajtókat csak egyszerre lehetett kinyitni.

Ripley a tranziciós modul külső, vagyis a konzol felé eső végére nézett. Ezen a hatvan centi vastag, tömör acélból készült akadályon semmi sem juthatott keresztül: se olyasmi, ami természetes úton született, se olyasmi, ami Helios teremtményei közé tartozott. A monitoron látni lehetett, hogy a belső ajtó is csukva volt. Ripley nem igazán tartotta elképzelhetőnek, hogy a Werner-lény valahogy kiszabadult, és most az épületben kószál. Ha mégis ez történt volna, és valaki meglátná, azonnal megszólalna a vészjelzés.

Vagyis...

Vagyis egyetlen magyarázat volt. Amikor a belső ajtó legutoljára kinyílt, a lény valahogyan bemászott a tranziciós modulba. Az ajtó becsukódott, ő pedig odabent maradt. Ha ez történt, most nem két acélajtó választja el a külvilágtól, hanem... csak egy.

NEGYESEDIK FEJEZET

Mire Bucky és Janet Guitreau eljutott Bennetéék házához, az elülső veranda lépcsőjéhez, mindketten bőrig áztak.

– Esernyőt kellett volna használnunk – mondta Bucky. – Így biztos elég furcsán festünk.

Bennetéék meggyilkolásának gondolata olyan nagy izgalommal töltötte el őket, hogy eszükbe se jutott,

esetleg foglalkozniuk kellene az időjárással, nevezetesen azzal, hogy szakad az eső.

– Talán olyan furcsán, hogy be se eresztenek minket – aggodalmaskodott Bucky. – Főleg ilyenkor.

– Ezek éjszakai baglyok. Nekik még nincs túl későn. Be fognak engedni minket – nyugtatta meg Janet. – Majd azt mondjuk, hogy szörnyű dolog történt, és beszélünk velük. A szomszédok ezt szokták csinálni: megvigasztalják egymást, amikor szörnyű dolgok történnek.

A magas franciaablakon és a selyemfüggönyön túl lévő elülső szobákat lágy, meleg, sárgás fény töltötte meg. Ahogy felsiettek a veranda lépcsőin, Bucky megkérdezte:

– Mi legyen az a szörnyű dolog, ami történt?

– Az, hogy megöltem a pizzafutárt.

– Szerintem nem fognak beereszteni minket, ha ezt mondjuk.

– Ezt nem fogjuk elmondani. Csak annyit közlünk, hogy szörnyű dolog történt.

– Egy pontosan meg nem határozott, de szörnyű dolog – mondta Bucky.

– Igen. Pontosán.

– Ha ez bejön, akkor ezek meglepően bíznak az emberekben...

– Bucky, nem vagyunk idegenek a számukra. A szomszédok vagyunk. Egyébként is, kedvelnek minket.

– Kedvelnek? Tényleg?

Az ajtó elé érve Janet halkabbra fogta hangját.

– Három nappal ezelőtt itt voltunk. Kerti parti, hús-sütés. Helene azt mondta: „Ó, mi nagyon szeretünk titeket!” Emlékszel már?

– De ittak. Helene félig se volt józan, amikor ezt mondta.

– Az nem számít. Az számít, hogy komolyan gondolta. Be fognak engedni minket.

Buckyban hirtelen feltámadt a gyanakvás.

– Hogyan szerethetnek minket? Hiszen nem is azok vagyunk, akiknek hisznek bennünket!

– Ők nem tudják, hogy nem azok vagyunk, akiknek hisznek minket. Még akkor sem fogják megtudni, amikor hozzálátok a meggyilkolásukhoz.

– Most komolyan beszélsz?

– Teljesen komolyan – felelte Janet, és megnyomta az ajtócsengő gombját.

– A Régi Faj példányaival ilyen egyszerűen megy?

– Ezek... picsák – jelentette ki Janet.

– Picsák?

– Totális picsák. – Felkapcsolódott a veranda világítása. – Nálad van a kamera?

Miközben Bucky elővette a kamerát a zsebéből, Helene Bennet jelent meg az ajtótól balra lévő keskeny, vastag üvegfal mögött. A nő meglepetten pislogott az érkezőkre.

– Ó, Helene! – emelte fel a hangját Janet, hogy az üvegfal túlsó oldalán is hallani lehessen, amit mond.
– Szörnyű dolog történt!

– Janet megölte a pizzafutárt – közölte Bucky olyan halkán, hogy Helene nem hallhatta meg. Valójában csak a felesége kedvéért mondta ki a dolgot, azért, mert úgy gondolta, ha kedveskedik egy kicsit, Janet még jobban fogja érezni magát. Márpedig, amikor az ember szórakozik, akkor az az alap, hogy jól érzi magát.